

to
mi
zaplatíš

LISA JACKSON

to
mi
zaplatíš

LISA JACKSON

2018

Copyright © 2017 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2018 by Marie Čermáková-Frydrychová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu YOU WILL PAY,
vydaného nakladatelstvím Kensington, 2017 v New Yorku
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2018

ISBN 978-80-7498-273-6

1. kapitola

Na mysu Podkova

Tehdy

Elle

Tak to je konec.

Její život se naplnil. V devatenácti.

Elle se chvěla brada. Přesvědčovala se, že musí být odvážná, ale odvaha ji valem opouštěla.

„Pane Bože, pomoz mi,“ šeptala, i když ji nemohl nikdo slyšet. Slova se ztrácela v šumění větru a hřmotu divokého příboje sedm metrů pod ní. Stála nad propastí, bosá, prsty se jí ohýbaly přes okraj převisu, bušící srdce cítila až v krku, světlé vlasy jí bičovaly obličej. Blížila se bouře, na temných vlnách se tvořily bílé hřebínky, v ostrém pronikavém vzduchu cítila příslib deště.

Nevěnovala tomu však pozornost, téměř ničeho kolem si nevšímala, protože sbírala odvahu; jen se přes tenkou látku noční košile dotkla svého břicha.

Skoč! Hned! Je to jediné východisko, a ty to víš. Pro tebe nejlepší řešení. Nejlepší pro Lucase. Nejlepší pro dítě... Opravdu? Nový život. Zatím nezrozený. Za očima jí tepala bolest a přepadaly ji výčitky, i když se přesvědčovala, že všechno činí s nejlepšími úmysly.

Po tvářích se jí řinuly slzy. Věděla, že to, oč se pokouší, je šílené. Přesto jí nezbývalo jiné řešení, neměla kam jít, komu věřit. Na chvilku zavřela oči, zhluboka se nadechla slaného mořského vzduchu a pomyslela na všechno, co se kdy mohlo stát, a co se nyní proměnilo v prchavý sen. Tady, v tomhle trapném letním táboře na oregonském pobřeží, který měl být oázou klidu, ba rájem, avšak proměnil se téměř v předpeklí, kde se všechno hroutilo do nejhlubších temnot.

Přijela sem na počátku léta, plná dychtivého očekávání. Věděla, že bude pracovat s dětmi, šířit slovo Boží, udělá poslední krok před podzimním nástupem na vysokou školu. A místo toho... ach, Bože! Našla pouze nenávist a bolest, poznala lásku a odmítnutí, odhalila zradu tak hlubokou, že po ní zůstala jen hořkost v duši.

A zhřešila.

Ach, ten Lucas! Při vzpomínce na něj jen polkla. Vysoký, světlomasý, svalnatá ramena, ostře řezaná čelist a šibalský smysl pro humor.

Zamrkala, aby zahнала slzy smísené s dešťovými kapkami, celá zoufalá a sama samotinká.

Dokáže to?

Prostě udělat krok a spadnout do vzdouvajících se ledových vln Pacifiku? Opravdu je to jediné řešení? Kymácela se v poryvech větru. Prudce otevřela oči a ještě našla rovnováhu. Pomrkávala, ale v temnotě nerozeznávala linii obzoru. Cítila jen první kapky deště padající z půlnoční oblohy.

Udělej to! Udělej to hned! Nemáš pro co žít. Nic ti nezbylo!

Jenže to není pravda. Zbylo.

Skříííp!

Náhle měla dojem, že i přes téměř ohlušující hřmot moře zaslechla pronikavý zvuk, jakýsi skřípot nerovné kovové hrany o pevnou skálu. Cítila, jak se jí ježí všechny chlupy, varovné znamení.

Cožpak tady není sama?

Nesmysl. Nikdo s trochou rozumu v hlavě by nevycházel ven o půlnoci za bouřky.

Odvážila se rychle ohlédnout, ale na planině zvedající se ke skalnatému svahu rozeznávala jen pár pokroucených borovic. Za skalisky se táhl jedlový prales, temný a zlověstný. Jenže dnes večer je tady sama, ne? Samozřejmě! Kdo jiný by vyrazil v zuřící bouři do lesa na kluzkou skalní římsu nad oceánem kromě šlé-
né holky, která nemá pro co žít?

Nikde ani živá duše.

Začínáš blouznit.

Spustil se hustý déšť, kapky pleskaly na kamenitý sráz, promáčely jí tenkou noční košili. Noční temnota byla ještě nepro-
niknutelnější. Snažila se překonat strach. Je sama a udělá to.
Musí.

Znovu se zhluboka nadechla.

Hlavou se jí míhaly nesourodé vzpomínky na rodinu a přá-
tele, jeden obraz za druhým, ale žádný neměl takový účinek, aby
jí od jejího úmyslu odradil. Nenacházela ve svém životě nic pev-
ného nebo dostatečně jistého, čeho by se mohla zachytit dráp-
kem, neviděla ani nepatrný střípek naděje.

Je ztracená.

Hlavně se uklidni. Brzy bude po všem. Najdeš klid... ty i dítě.
Nitro jí pročísl pocit provinilosti a ona si v uklidňujícím gestu
položila dlaň na ploché břicho. „Všechno je v pořádku,“ šeptala
nenarozenému dítěti a hlas jí přehlušovalo vytí větru. „Budeme
v pohodě.“

*Lhářko! Přemýšlíš o tom, že si vezmeš život – nejen svůj, ale
i svého dítěte. A to není v pohodě, Elle. To je vražda! Málem
ve větru slyšela pronikavý hlas své matky, jak ji vyčítavě kárá:
„Jestli to uděláš, Elle, skončíš navždy v ohni pekelném. Oprav-
du to chceš?“*

Jenže matka tady není. Je sama. Hlas, který slyšela, byl pou-
ze její vlastní strach, který jí bránil udělat ten poslední osudný
krok.

Skřííp! Trhla sebou. Otočila se. Zavrávala. Opět našla rovnováhu.

Kriste Ježíši, co to je? Jednoznačně kov, jak skříípe o kámen. Jednoznačně něco, co by tu být nemělo.

Těžce polkla.

Napíнала uši, ale nic víc nezaslechla. Mhouřila oči k temnému lesu, jehož zubatá linie byla v deštivé noci proti zatažené obloze jen stěží viditelná. Závan větru se jí s velkou silou opřel zezadu do nohou.

Určitě tady nikdo není, nic tady není, ne – a najednou to spatřila: podivný záblesk, který by zde nečekala, pohyb, který neodpovídal komíhání větví v bouřkovém vichru.

Pane Bože...

Srdce se jí zastavilo a všechno kolem ní – déšť, moře, temnota noci – se rozostřilo, protože se soustředila na to jediné.

Není to nic víc než tvá pitomá bujná fantazie. Nevyšiluj. Zhlobka se nadechni a... kruci! Ze stínů se vynořila temná postava a závojem deště se k ní pomalu blížila.

Ucítila srdce až v krku.

Bože můj, je to nůž? V sevřené pěsti? Co je to? Ostří?

„Ne.“

Strach jí zaťal drápy hluboko do nitra.

Pak svého trýznitele poznala. Zalapala po dechu.

Ne. Ne. Ne!

Bezděky vrtěla hlavou, pohled jako přilepený k blížícímu se útočníkovi, napřáhla před sebe ruku, jako by chtěla odrazit úder. Druhou si chránila břicho, své nenarozené dítě. Nechtěně se přikrčila, stáhla se a uklouzla na vlhkém skalisku.

Počkat!

Ztrácela rovnováhu, divoce zamávala rukama, ledový vítr ji bodal a kroužil kolem ní v divokých vírech, jako by ji postrkoval.

V té chvíli se zablesklo. Přímou před ní se postava vydala na

skalní římsu, nůž jasně viditelný, proradný spokojený úsměv, v němž se objevily bílé zuby, oči skryté v temných důlcích.

Od moře zavanul další prudký poryv, divoce zavrávora-la, studený víchř jí rval lem promáčené noční košile a mokré prameny vlasů jí šlehaly do očí. Zarazila se. Nebezpečně balancovala na samotném okraji skalního výběžku, paty už měla ve vzduchu.

Najednou se jí vůbec nechtělo zemřít!

Ani připravit o život vlastní dítě.

V žádném případě.

Přenesla váhu na špičky a odrazila se směrem k němu. *Jestli skočím – jestli skočíme – bereme tohle šílené monstrum s sebou.* Jenže bylo pozdě. Skok na nepřítele se jí nezdařil, uklouzla na mokřém kameni. Jen se tomu ďáblu zadívala do očí. *Tak do toho,* pomyslela si a připravila se. *Tak sakra dělej!*

Zaburácel hrom, rozléhal se nad vodou, útočník se pružně odrazil a vrhl se k ní, vypadal jako temný démon.

Elle se pokusila uhnout, ale znovu uklouzla. Sunula se dozadu. Začala se převažovat, ztrácela rovnováhu, nohy jí ujížděly. Najednou po ní chňapla ruka v rukavici a zachytila ji těsně předtím, než mohla spadnout. Ocelově silné prsty jí sevřely zápěstí a zachránily ji před zřícením do hlubin.

Cože? Tohle je její zachránce?

Na krátkou chvíli se jí zatetelilo srdce nadějí, jenže pak ucítila, jak stisk povoluje. Maličko sklouzla, ale ruka ji vzápětí postrčila přímo přes hranu srázu, a tentokrát už nezareagovala jako předtím a nepokusila se ji zachránit.

Padala, převažovala se pozpátku do temnoty, najednou všude kolem sebe cítila jen slaný mořský vzduch a rychle se řítila k hladině. Jakmile se dotkla ledové vody, ještě zahlédla na okraji srázu onoho člověka, jak se naklání a bedlivě ji sleduje, aby se ujistil, že i se svým dítětem našla ve vlnách smrt.

2. kapitola

V táboře Podkova

Tehdy

Monica

Udělala chybu.

Obrovskou chybu... Ne, přesněji *kolosální* chybu.

Už ji asi nedokáže napravit.

Zatraceně, ke všem čertům, pomyslela si Monica, která ležela oblečená na kavalci ve srubu, kde měla na starosti osm jedenáctiletých dívek – byť jí samotné bylo sotva devatenáct. Měla napůl oddělenou místnost, maličký prostor s otevřeným průzorem do většího sousedního pokoje, kde spaly její svěřenkyňe ve spacácích hozených na dřevěná skládací lehátka s pevným plátnem místo matrace, snad z padesátých let. Veškeré vybavení tohoto pitomého tábora bylo za hranicí označení „retro“, a to všechno kvůli nemilosrdné ruce hlavního vedoucího, kazatele Jeremiaha Daltona, kterému tahle strašná díra zvaná letní tábor patřila. Dalton byl v podstatě diktátor, sice se prohlašoval za věrného následovníka Kristova, ale byl jedním z nejméně křesťanských křesťanů, s nimiž kdy Monica měla tu čest. Vysoký, impozantní, s pronikavýma očima a ostře řezanými rysy. Získal

doktorát z teologie a byl na něj tak hrdý, že od každého vyžadoval oslovení „doktore“ či „reverende“. Dokonce i od své ženy a dětí. Existuje něco nechutnějšího?

Ne že by na něj teď chtěla myslet.

Musím řešit větší a osobnější problém, uvědomila si s hořkostí, když zírala nahoru k obnaženým podkrovním trámům. Otevřenými okny slyšela osamělé houkání sovy, pronikající všudypřítomným zvukem příboje narážejícího do útesů nece-lého půl kilometru odsud.

Pohlédla na hodinky. Skoro půlnoc.

Ostatní holky už se scházejí v zátocě a čekají na ni. I ony jsou oddílové vedoucí a všechny do jedné pořádné potvory. Z duše je nenáviděla a nechápala, proč se některým dokázala svěřovat. Li-tovala toho hlavně v případě Bernadette. Co si probůh myslela? Jistě, Bernadette Alsaceová umí držet jazyk za zuby – Monica v to alespoň doufala –, ale stejně se nikdy neměla otevřít právě jí, holce s pružnou postavou, bystrým mozkiem a obdobně hbitým jazykem. Krom toho tady byla Bernadettina mladší sestra Annette. Jak je možné, pro všechno na světě, že ta mrňavá ufňukaná drbna tu sehnala místo praktikantky? Vždyť je jen o málo starší než táborové děti a v jednom kuse se plíží kolem srubů a společenské místnosti v centru tábora, špicuje uši a pídí se po tajemstvích. Popravdě řečeno trochu Moniku děsila – maličká Annette s obrovskými očima a ne zcela nevinným úsměvem.

Další úskočná příšerka.

Krucinál, musí přestat myslet a radši se odhodlat k činům.

Měla pocit, jako by se v ní cosi pohnulo, ale s tím nemohla dělat vůbec nic.

Je těhotná. Dokonce už Tylerovi oznámila, že bude otcem – ať se mu to líbí, nebo ne. Tajně doufala, že když se tu novinu dozví, nějak se změní, začne ji opravdu milovat a ožení se s ní. Těžce polkla. Od té chvíle uplynuly dva týdny. Teď je všechno jinak. Začínala krvácet, bolelo ji břicho a... v jejím nitru se rozprostíral

hluboký smutek. Rozhodně tenkrát neměla v plánu s Tylerem otěhotnět.

Ne! Bože, to ne! Nikdy!

Jenže k tomu došlo. A ačkoli si nikdy nemyslela, že by si chtěla dítě nechat – do prdele, je na mateřství přece hrozně mladá! –, při pomýšlení na to, že potratila, cítila zklamání a její hloupé romantické fantazírování o životě s Tylerem vzalo zasně. Byl tak hezký! Husté hnědé vlasy, hranatá brada, šedé oči...

Mužný, sportovní typ, připravený na cokoli, zkrátka měl všech pět pé, pomyslela si, takového si vždycky přála. Jenže pak těhotná, a vzápětí už ne těhotná a... Z očí se jí řinuly slzy, ale přesvědčovala se, že to nakonec dobře dopadlo. Oba teď můžou jít studovat a... Tyler je volný, třeba se ožení s Jo-Beth, vždyť s ní je v podstatě zasnoubený. Ne, oprava, s tou *potvorou* je v podstatě zasnoubený.

Při tom pomýšlení Monica jen bolestně zamrkala.

Opatrně se zvedla a nakoukla přes spojovací okno do hlavního prostoru srubu. Byla v něm tma, jen slabě prosvětlená jedinou noční lampičkou. Všechna lehátka byla obsazená, dívky tvrdě spaly po náročném dni, kdy se staraly o koně, plavaly v jezeře, vyslechly si čtení z bible a odpracovaly si službu v kuchyni nebo na latrínách a nakonec se sešly venku při společném zpěvu a modlitbě.

V deset byla večerka a její svěřenkyňe si ještě tak půl hodinky špitaly a nakonec všechny usnuly, dokonce i největší strašpytel Bonnie Bransonová, mladší než ostatní, s dlouhými světlými vlasy, které nikdy nepoznaly nůžky. Každou noc usínala s umolousaným jednookým medvídkem. Plyšáci byli na táboře samozřejmě zakázaní, děti si podle pravidel stanovených doktorem Daltonem nesměly z domu vozit hračky, ale Monica holčičce jejího pitomého růžového medvídky povolila. Pokud kvůli němu nebude večer plakat a rušit ostatní, je to jedno, ne? Jenže ostatním děvčatům to zjevně jedno nebylo, hlavně Kinley Marshové,

kteřá ji ihned na porušení předpisů upozornila a chtěla to oznámit. Monica okamžitě všem pohrozila, že jestli některá z jejích dívek o tom jen slůvkem cekne, přestane pravidelně každý večer kontrolovat okolí srubu kvůli přítomnosti hadů a všechny holky se pak budou celou noc bát, že jim dovnitř vzele chřestýš. Byla to hloupá výhrůžka, protože u moře chřestýši nebyli, ale ani extrémně sečtělá a bystrá Kinley Marshová to naštěstí zřejmě nevěděla – nebo se o tom nezmínila. Když to zpočátku vypadalo, že je opravdu ochotná vtrhnout do reverendovy kanceláře žalovat, neudělala to, a ostatní také držely basu, hlavně když jim Monica slíbila každý večer čokoládu, pokud budou dál držet jazyk za zuby. Pak ukradla z kuchyně čokoládu připravené na tradiční táborovou pochoutku a holky odpřisáhly, že tajemství jednookého medvídku udrží.

Všechno to byla strašná komedie.

Monica rychle děvčata spočítala, ověřila si, že opravdu spí, a seskočila z postele, nazula si boty, rychle zavázala tkaničky, naposled se ohlédla, vzala z háčku mikinu, strčila do dveří a vyšla do chladné noci.

Vůně oceánu byla všudypřítomná, ale teď byla okořeněná dýmem hasnoucího táboráku, který stále doutnal na ohništi mezi sruby. Každou chvíli se několik uhlíků rudě rozzářilo a kolem se roztančily strašidelné stíny. Monica měla na chvíli pocit, že někoho vidí na lavičce: tmavou nahrbenou postavu s hlavou obrácenou k ní, jako by na ni zírala.

Sevěřelo se jí srdce a zalapala po dechu. O krok ucouvla. Zamžourala do tmy a uvědomila si, že je to jen lopata, kterou někdo nechal opřenou o lavičku u ohniště obloženého kameny.

Ježíšku na křížku! prolétla jí hlavou kletba, kterou používala její matka. Jak si mohla splést pitomou lopatu s člověkem? Pomaličku couvala a proklínala svou představivost. O jejích plánech nemá nikdo ani tušení. Tyhlety vidiny má kvůli pocitu viny.

Prudce vydechla a rozhlédla se. Kolem ohniště – ústředního bodu tábora – viděla jen osm srubů včetně toho, za který nesla odpovědnost. Ve všech bylo zhasnuto jako v tom jejím, noční tmu nenarušovaly záblesky baterek, ve stínech neviděla žádný pohyb, jen narudlou záři několika posledních uhlíků. Proklouzla mezi dvěma přístavky za sruby a dál na pěšinku kolem té části tábora, kterou obývaly dívčí oddíly a jejich vedoucí a praktikantky. Jakmile minula krátkou odbočku ke stájím, zarazila se, znovu se ujistila, že je sama, a dala se do lehkého klusu za poslední srub a po pěšině lesem ven z tábora. Vydala se oklikou čistě pro případ, že by potkala některou z vedoucích, s nimiž se měla dle dohody setkat, ale na schůzku jít nemínila.

Pro tuto chvíli, pomyslela si, musím hlavně vidět Tylera, aspoň jednou, naposledy, a povědět mu...

Slyšela hlasy. Šepot.

Sakra! Nikdo ji nesmí vidět. Nikdo.

Podle toho, jak hlasy sílily, usoudila, že se k nim blíží. Do konce zahlédla tenký paprsek světla baterky. *Do háje!*

Uhnula z pěšiny, ale šlápla na větvičku, která hlasitě praskla. Rychle se vrhla za strom, přitiskla se k drsnému kmeni a v duchu se modlila, ať ji nenajdou.

„Co to bylo?“ ozval se hlas. Pozнала, že patří Revě Mercadové.

Monice se sevřelo srdce. Reva byla tvrdá dívka, chytrá a dost výbušná, což měla Monica možnost několikrát poznat. Monica Revě nevěřila a rozhodně ji nijak nemilovala. Světlo baterky přestalo poskakovat a zastavilo se. Kroky také. Tenký proužek světla pročesával les kolem ní, jako by ten, kdo drží baterku, zkoušel odhalit zdroj praskotu.

Monica by se nejraději vtiskla do kůry stromu a prorostla do něj. Nemůže riskovat, že ji najdou, když je s tou jejich schůzkou chtěla poslat k šípku. Horečně uvažovala, jak by se vymluvila, kdyby ji našly. Proč se ukrývá v lese? Šla si odskočit? Slyšela, jak

přicházejí, viděla světlo baterky a schovala se, protože si myslela, že tábor obchází reverend Dalton nebo některý z jeho synů?

„Co jako?“ Hlas, který odpověděl, patřil Jo-Beth Chancellorové.

Skvělý! Do prdele, fakt skvělý. Jo-Beth byla nápadně pohledná, pružná zrzka, která měla v plánu od podzimu nastoupit na luxusní vysokou školu z Břečťanové ligy jako Harvard nebo Yale. Pocházela z bohaté rodiny a bylo to na ní vidět. Jediným důvodem, proč se uvolila dělat tady v táboře Podkova oddílovou vedoucí, byl její milostný vztah s Tylerem Quadem, který zase přijel, aby si prostě užil dobrodružství, unikl ze spárů dusivé lásky svých rodičů a vychutnal si trochu svobody, než se vydá na Coloradskou státní univerzitu. Samozřejmě neočekával, že se dostane do spárů vlády železné ruky reverenda Daltona.

Monica těžce polkla, když si vzpomněla na to, co Jo-Beth za zády provedla.

Reva se podívala: „Tys to neslyšela?“

„Co jako?“

„Nevím. Takový praskavý zvuk. Možná někdo šlápl na větvičku,“ vydechla nervózně Reva. „Myslím, že tady někdo je.“

Ach ne! Panebože, jen to ne.

„Všichni tady jsme,“ připomněla jí Jo-Beth. „Kvůli Elle. Zapomnělas?“

„Já vím, ale...“

„Kvůli Elle. Z toho důvodu máme schůzku s ostatními,“ řekla s téměř výhrůžným podtónem, jako by Reva neměla jasno, co se týče jejich mise, což bylo dost divné, protože když nic jiného, tak Reva byla prvotřídní intrikánka a velice dobře věděla, jak si krýt záda.

Elle Bradyová měla pořád jakoby hlavu v oblacích, ale nebyla zase tak docela éterická. Původně dostala jako vedoucí na starosti srub číslo pět, ale najednou zmizela. Nikdo nevěděl, co se jí stalo, nebo tak se to aspoň tvrdilo, ale všichni měli důvod

lhát o tom, co dělali v den, odkdy se pohřešovala. Jestli se brzy nenajde...

„Nemusíš mi to připomínat. Elle je magor.“ Pokud šlo o hodnocení ostatních, tmavooká Reva s poťouchlým úsměvem a velkýma očima si nikdy nebrala servítky. „Nepřekvapilo by mě, kdyby se vrhla z Útesu sebevrahů ve snaze předvést nám nějaké úchylně-romantické gesto.“

„Proč by to proboha dělala?“

„Protože se na ni Lucas vykašlal. Kvůli té svini Bernadette.“ Reva působila, jako když si je svou teorií jistá, a vlastně skutečně zněla věrohodně. Na to by jim policie mohla skočit. Lucas byl prvorozený syn reverenda Daltona a dělal v táboře údržbáře. „Elle je labilní. To ví každý. Nikdy neměla ani uvažovat o tom, že z ní bude vedoucí.“

To byla pravda. A Bernadette, jedna ze sester Alsaceových, které také dělaly na táboře Podkova vedoucí, byla naopak daleko přičetnější, než o sobě mohla Elle být jen doufat.

Jo-Beth chvíli neodpovídala a Monica téměř slyšela, jak jí šrotují kolečka jejího superbystřého mozku. „To zní dobře,“ konstatovala.

„Dobře? O čem to mluvíš? Co jako?“

„Ta historka, že se vrhla z útesu do moře. Té bysme se mohly držet.“

„Proč jako?“ zeptala se podezíravě Reva.

„Ale no tak. Však víš. Nějakou historku přece potřebujem, ne? Aby si policajti nemysleli, že s tím máme něco společného.“

„Já vím, ale...“

„Všechny potřebujem nějakou historku. Včetně tebe,“ ucedila Jo-Beth. „Policajti zítra přijedou vyšetřovat.“

„A do prdele...“

„Všechny tudíž musíme mít připravenou svoji verzi. A tím myslím všechny holky, které se s náma dneska sejdou v jeskyni, jasný? Už se tam scházejí, ne?“

„Jo. Jayla říkala, že určitě dorazí.“

Jayla Williamsová, další z vedoucích, byla Afroameričanka z Portlandu. Údajně tam měla přítele, byla v podstatě zasnoubená, ale kluci ji zjevně zajímali. Monica si všimla, jak pokukuje po vedoucích chlapeckých oddílů i po některých jiných, kteří na táboře pomáhali.

„Ta kleptomanka?“

„Jo,“ kývla Reva.

Pokud se dalo věřit místním drbům, Jayla měla dost velký problém: ráda si přivlastňovala cizí věci.

„A Sosi? Snad se z toho nevykroutí.“

„Slíbila, že se dostaví, a já ji přinutila, aby na to přísahala,“ ujistila Reva Jo-Beth.

Sosi Gavinová byla maličká gymnastka, trochu připomínala skřítku, nesmírně zbožná, a upínala se k naději, že díky gymnastice získá univerzitní stipendium.

„A co sestry?“

Reva posměšně odfrkla. „Jak Bernadette, tak Annette prohlásily, že přijdou. Ale Nell, ta praktikantka, má naopak zůstat v táboře. Ta o našich plánech neví.“

„Nell je mi lhostejná. Hlavní jsou ty ostatní.“

„Sestry mi dělají vrásky,“ přiznala Reva. „Bernadette je... já nevím. Až moc správnácká. Annette je podivínka. Furt poslouchá někde za bukem a je jedno velké ucho, i když předstírá, že to tak není. Trochu mi nahání husí kůže.“

„To je fuk. Hlavně aby dorazily všechny!“

„Monica taky?“ zeptala se Reva s úšklebkem jasně patrným v hlase.

„Jasnačka...“ Jo-Beth nechala viset slovo ve vzduchu a na dlouho se odmlčela. Monica cítila, jak se jí snad trojnásobně zrychlil tep. „Žádná vlastně nejsme tak úplně bez viny, co?“

„Jenže pokud můžeme pomoci policii najít Elle...“

„Policie se svými lidma a počítačema a bůhví čím rozhodně pomoc nepotřebuje, to mi věř.“ Jo-Beth hlas slábl.

„Jenže když budeme zatajovat důkazy...“

„To ale nebudeme! Řekla jsem snad něco takového? Ani v nejmenším jsem nenaznačila, že bychom měly zkusit něco skrývat nebo... cokoli podobného. Vůbec ne. Já jen tvrdím, že navrhneme jistou teoretickou variantu. Všem vyličíme, jak byla Elle smutná, až přehnaně, a že možná nechtěla dál žít. Což je pravda, no ne?“

Reva mlčela. Naprostý lesní klid narušovaly pouze povzdechy větru, vzdálené hřmění moře a tlukot Moničina splašeného srdce.

„No ne?“ opakovala Jo-Beth a ve větvích náhle zašustil větřík. Panebože, dokázala být tak neodbytná! Umanutá mrcha.

„Asi jo.“

„Jaké *asi*?“

Monica úplně viděla, jak Jo-Beth ukazuje dlouhým prstem na hrudník své menší kamarádky.

„Je to teda pravda?“ tlačila na Revu Jo-Beth.

„Oukej. Tak jo. Je to pravda.“ Reva si dokázala trvat na svém. Dokonce i když měla proti sobě Jo-Beth v té nejútočnější náladě. Reva se narodila ve východním L. A. Do městečka Woodburn v Oregonu se přestěhovala teprve před několika lety. Byla pěkně mazaná, vyznala se, a navíc byla krásná, neohrožená a rozhodně jen tak před něčím necouvla.

„Fajn.“ Jo-Beth zněla spokojeně. „Hele, a kde je ten nůž?“ Odmlčela se.

Jaký nůž? O čem to mluví?

„Zapomněla jsem.“

„Cože jsi?“

„Omlouvám se. Strčila jsem ho za kámen. Skočím pro něj. Není to odsud daleko.“

„Do prdele!“ vybuchla Jo-Beth.

„Říkám, že pro něj skočím. Trochu se ovládej, krucinál. Prostě... počkej, jasný?“

„Nemáme moc času!“

Vzápětí se ozvaly kroky. Reva odbíhá, aby přinesla nůž? No potěš... Monica zatajila dech a nejraději by se okamžitě odplížila. Jenže to nemohla riskovat. Rozhodně ne, když tady postává Jo-Beth. Vítr kymácel větvemi nad její hlavou, listí šustilo a ona čekala, cítila, jak jí čas protéká mezi prsty, a přemýšlela, jestli na ni Tyler počká, nebo to vzdá.

„Tak honem, dělej,“ mumlala si pro sebe Jo-Beth a Monica pro jednu s tou krávou souhlasila. Pane Bože, jak ji nenávidí!

Mrkla na hodinky. Reva byla pryč asi deset minut a Monica už začínala vážně uvažovat, že se pokusí kolem Jo-Beth proklouznout, jenže ta jí dokonale blokovala cestu a Monica nechtěla riskovat chůzi mezi stromy, navíc bez baterky...

Zkrátka bude muset počkat.

V Jo-Beth všechno vřelo. Soptila vzteky. Nejraději by dštěla oheň a síru. Ječela na celé kolo. Jenže se musela ovládat. Čekala na Revu na křižovatce pěšin poblíž staré kaple. Ježíšikriste, kde ta holka vězí? Jestli se brzo neukáže, všechno půjde do kopru! Jak sakra mohla zapomenout na ten pitomý nůž?

Nůž byl klíčovou rekvizitou, aby její plán vyšel bez jediného zadrhnutí. Reva to věděla, ale zklamala. *Do hajzlu!*

„Honem, honem,“ opakovala. Byla jako na trní, nervy napjaté k prasknutí. Stále jen čekala v temnotě. Napínala uši, uvažovala, že si zapálí, ale nemohla riskovat. Musí toho tolik zařídit, a má tak málo času!

Navíc se proslychá cosi o uprchlém vězni. Nic menšího než vrah? Cožpak to netvrdil doktor nebo reverend Dalton, nebo jak si šéf tohohle tábora nechává říkat? Nevydal žádné oficiální varování, měl v úmyslu uklidnit rozjitřené nervy táborníků i vedoucích, jenže přinejmenším v Jo-Beth jeho potvrzení toho drbu, který se šířil jako oheň zkrápěný benzínem, vyvolalo zcela opačnou reakci. Byla ještě vystresovanější, dokonce snad trpěla

stihomamem. Jenže to patrně vyvolal její vlastní nechutný problém s nevěrným přítelem.

„Směšné,“ cedila přes zaťaté zuby.

Nevěděla, na koho být víc naštvaná, jestli na Tylera, nebo na Moniku, ale rozhodla se obrátit svůj hněv spíš proti ní, protože Monica uměla být intrikánská proradná svině. Kdo by do ní řekl, že překročí pomyslnou hranici a bude flirtovat, pak se líbat, a dokonce to dělat s Tylerem úplně naostro? Ne, je to jen a jen Moničina vina. Kluci jsou pitomí a nadřzení jeden jako druhý, nikdy jim to pořádně nemyslí, a tak... tak si Monica zaslouží naprosto všechno, co si vykoledovala.

Ale může být fakticky těhotná?

Ten pitomec Tyler před dvěma dny zašel za Jo-Beth, ještě než zmizela bláznivá Elle. Vzal si ji stranou po spouštění vlajky a posledním večerním požehnání, zrovna když vycházely hvězdy a mezi stromy zářil fuchsiový západ slunce, každodenní úchvatné divadlo nad Pacifikem. Stačilo, aby se jí Tyler dotkl, a celá se rozechvěla. Když ji zatáhl za živý plot, doopravdy ji napadlo, že se jí snad omluví, vyjádří politování nad svým obrovským přešlapem, vyzná jí lásku a Moniku prohlásí za obyčejnou děvku, která ho svedla, ale on že už je zase zpátky u své Jo-Beth.

Jaký omyl!

Potil se, celý nervózní, prohrabával si vlasy a málem brečel. Do háje...

„Co je?“ zeptala se přísně.

Jen divoce pomrkával a ochraptěle zašeptal: „Je zbouchnutá.“

To byla poslední kapka. V duši jako by jí klinkal umíráček. „Cože?“ zašeptala ve snaze předstírat, že nerozuměla, a útroby jí zalil ledový chlad. „Kdo?“ Než stačil odpovědět, hned jí to došlo, božínku na nebesích, věděla to jedna dvě! Panika v jeho očích jí úplně stačila; okamžitě ji přesvědčil, viděla mu ve tváři